

ת"ד 866/01/14 - מדינת ישראל נגד ענאן עראף

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

09 נובמבר 2016

ת"ד 866-01-14 מדינת ישראל נ' עראף

בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	ענאן עראף

נוכחים:

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רפאלה שושן

הנאשם - נוכח

הסניגור - עו"ד חורי

הכרעת דין

1. העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום:

- א. **גרימת נזק לרכוש או לאדם** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961 (להלן: "התקנות").
- ב. **חבלה של ממש** - עבירה לפי 38(3) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").
- ג. **סטייה מנתיב** - עבירה לפי תקנה 40(א) לתקנות.
- ד. **נהיגה רשלנית** - עבירה לפי סעיף 62(2) + 38(2) לפקודה.
- ה. **נהיגה במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך** - עבירה לפי תקנה 51 לתקנות.

2. נסיבות המקרה עפ"י כתב האישום:

ביום 22/12/11 בשעה 17:30 לערך, נהג הנאשם ברכבו והגיע לצומת נווה זיו, או אז נהג ברשלנות במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך, סטה שמאלה מנתיב נסיעתו תוך כדי איבוד שליטה, עלה על אי תנועה בנוי, עבר למסלול הנגדי והתנגש בחוזקה עם דופן ימין ברכב שנסע ממול ובכיוון ההפוך (להלן: "**התאונה**"). שלושת נוסעי הרכב הנפגע ספגו חבלות לרבות חבלות של ממש לאחד מהם וכן חבלה של ממש לנאשם עצמו. כמו כן, הרכבים המעורבים ניזוקו מהותית.

3. העדים שהעידו בפניי:

מטעם התביעה העידו:

- **מר אלדר פרג'י** - אחד מנוסעי הרכב הנפגע
- **גב' מור אסאל** - הנהגת ברכב הנפגע
- **מר מופיד מושלב** - עורך דו"ח הבוחן (להלן: "**הבוחן**")

מטעם ההגנה העידו:

- **הנאשם בעצמו**

4. ראיות התביעה:

ראיות התביעה הוצגו בפני ביהמ"ש והן כדלקמן:

- **ת/1** - הודעת מר אלדר פרג'י במשטרה
- **ת/3 - ת/4** - הודעת הגב' אסאל במשטרה
- **ת/5** - דו"ח נזקים
- **ת/6** - סקיצה
- **ת/7** - דו"ח בוחן
- **ת/8** - תרשים
- **ת/9** - הודעת הנאשם
- **ת/10** - לוח תצלומים

- **11/ת - 13/ת** - מזכרי שוטרים
- **14/ת - 15/ת** - הודעות אילן גולדברג ואבי אדרת
- **16/ת** - הודעת יונתן אסאל
- **17/ת** - התיעוד הרפואי של אסאל יונתן
- **18/ת** - תיעוד רפואי של הנאשם

5. דיון והכרעה:

אחריותו של הנאשם לתאונה:

על פי חומר הראיות, עולה תמונה ברורה לפיה הנאשם הינו הגורם היחיד לקרות התאונה וזאת מן הטעמים הבאים:

- הנאשם התוודה בהודעתו כי נסע במהירות גבוהה של 90 קמ"ש כאשר ירד גשם כבד והכביש חלק מאוד ואף הגדירו כ"סבון". חרף זאת, לא טרח להאט את מהירותו, אף לא בעקומה הימנית הקלה אשר במסלול נסיעתו, או אז איבד שליטתו וסטה מנתיבו.
- הנאשם התוודה כי יכול ונסע שלא לפי תנאי הדרך בעת התאונה וכי לדעתו תנאי מזג האוויר היו את הגורם לתאונה. עוד אמר הנאשם כי רכבו היה תקין כולל בלמים וצמיגים.
- בעדותו, העיד הנאשם לגבי מזג האוויר הגשום ואיבוד שליטתו על הרכב כאשר הוא נוסע 90 קמ"ש, וכן על העובדה כי בודק את רכבו באופן תדיר ואף לא חש במשהו חריג ברכבו ביום התאונה. מה עוד, העיד כי כאשר איבד שליטה על רכבו, הכביש היה חלק לגמרי.
- הודעת נפגעי התאונה לרבות עדי הראייה לתאונה אשר הבחינו בנאשם סוטה ממסלולו אל הנתיב הנגדי וגורם להתנגשות כלי הרכב, כאשר עפ"י עד הראייה מר אבי ארדט, מהירותו הגבוהה של הנאשם בעת האירוע היא שגרמה לו לסטות ממסלולו ולאבד שליטה.
- ממצאי הבוחן בדו"ח לפיהם הנאשם נהג במהירות של 86 קמ"ש לכל הפחות, זאת בעוד המהירות המותרת בכביש הינה 80 קמ"ש. עוד עולה, כי סימני הדחיפה מעידים על כך שרכבו של הנאשם נסע במהירות לא סבירה ולא לפי תנאי מזג האוויר שהוגדרו כמעונן וגשום.
- כמו כן, קבע הבוחן כי רכב הנאשם נמצא תקין ושאר הצמיגים מלאי אוויר. עוד הסיק הבוחן כי מצבם המכאני של כלי הרכב לא היוו הגורם לתאונה שכן הגורם לתאונה הינו הגורם האנושי, דהיינו הנאשם שנהג נהיגה לא זהירה ולא לפי תנאי הדרך.
- בעדותו, חזר הבוחן על אחריותו של הנאשם לקרות התאונה.

לסיכום:

עולה תמונה לפיה התרשל הנאשם בנהיגתו, שכן חרף תנאי מזג האוויר ותנאי הכביש הקשים בעת התאונה כגון גשם וכביש חלק מאוד, נסע הנאשם במהירות גבוהה של כ-90 קמ"ש לטענתו ולא פחות מ-86 קמ"ש כטענת הבוחן, הן באופן יחסי לתנאי הדרך והן באופן יחסי למהירות המותרת בכביש, וחמור מכך, לא האט את מהירות נסיעתו בעקומה הימנית הקלה אשר התהוותה בדרך, וסטה לנתיב הנגדי וגרם לתאונה. שכן, אם היה מתאים הנאשם את מהירות נסיעתו לתנאי מזג האוויר ותנאי הדרך, היה יכול למנוע את סטייתו לנתיב הנגדי, כך גם על פי מסקנות הבוחן, ולכן, משלא עשה כך, התרשל הנאשם.

עוד לעניין זה, הרי שהתאמת מהירות נסיעת הנהג לתנאי הדרך ומזג האוויר פורשה לא מעט בפסיקה ואף חודדה ע"י ביהמ"ש העליון **בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.07.2003)** באומרו כי:

"מהירות הנסיעה בכלי רכב חייבת להיות סבירה: לתאום את הנסיבות, את תנאי הדרך ואת התנועה בה. המהירות הסבירה אינה ניתנת לכימות מראש (להבדיל מן המהירות המירבית המותרת) ונגזרת היא, בין השאר, מתנאי השטח, מתנאי הראות, ממזג האוויר וכו'. אין דומה המהירות הסבירה ביום גשום למהירות הסבירה ביום בהיר; אין דומה המהירות הסבירה בדרך עקלקלה למהירות הסבירה בדרך ישרה..."

6. טענתו של הנאשם לעניין כשל בצמיג:

כאמור, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ובאחריותו לקרות התאונה ולסטייתו לנתיב הנסיעה הנגדי. לטענת הסניגור, כפי שעולה מסיכומיו, יכול וכשל בצמיג הרכב הוא זה שגרם לנאשם לסטות ממסלולו ובעצם היווה את הגורם לתאונה. לעניין זה, טען הסניגור כי הבוחן העיד כי אחד מצמיגי רכב הנאשם נמצא ללא אוויר אך לא פורק ולא נשלח לבדיקה והבוחן אף אישר כי חוסר אוויר באחד מצמיגי הרכב יכול להוות סיבה לאיבוד שליטה וסחרור במיוחד בעקומה וכביש רטוב.

יחד עם זאת, העיד הבוחן בדיון כי לא היה שום זכר לכשל בצמיג הקדמי שמאלי ברכב הנאשם שכן הוא לא הבחין ולא ראה שום כשל בצמיג טרם התנגשות כלי הרכב בהגיעו למקום התאונה ובדיקתו את רכב הנאשם, שכן אם היה כשל בצמיג, היה משאיר הוא סימני חריצים המעידים על כשל. על כן, הסיק הבוחן כי הכשל בצמיג נבע מהתאונה ולא התרחש לפני התאונה. הבוחן העיד כי נמצאו סימני הטבעת צמיגים מגלגלים ימניים של רכב הנאשם לאחר בדיקתו ואף הסביר זאת בעדותו, הסבר לפיו **"הרכב הסתחרר שמאלה, השאיר סימני דחיפה שמעיד על כך שהרכב נסע במהירות, כשהוא עלה על שטח הפרדה לנגדי ואז אותם סימנים שנשארים במקום, כל המשקל עובר לצד שהרכב נזרק אליו ומשאיר את סימני ההטבעה שלו"**.

עוד העיד הבוחן כי למיטב זכרונו, לא הועלתה מצד הנאשם כל טענה לעניין כשל בצמיג. עובדה זו אף מתיישבת עם עדותו של הנאשם עצמו לפיה לא הרגיש דבר חריג בצמיגי הרכב, שכן אם היה דבר מסוים לא תקין, לא היה עולה כלל על הכביש.

אמנם, ענה הבוחן בחיוב לשאלה האם כשל בצמיג הרכב יכול להוות סיבה שהרכב בעקומה יאבד שליטה ויסטה, אך הוסיף הבוחן כי איבוד השליטה תלוי במהירות הרכב, וכפי שנקבע דלעיל, מהירות נסיעתו של הנאשם לא הייתה סבירה אלא גבוהה מדי ביחס לתנאי הדרך ומזג האוויר ששררו בעת התאונה.

לפיכך, חרף העובדה שלא שלח הבוחן את הצמיג לבדיקה ואף אם כשל צמיג ברכב לכשעצמו יכול היה להוות סיבה שרכב בעקומה יסטה מנתיבו, הרי שבמכלול נסיבות המקרה, בהן מסקנות הבוחן כי לא היה כשל בצמיג עד למועד התאונה ועדות הנאשם, והעובדה כי הנאשם לא התאים עצמו לתנאי הדרך ולתנאי מזג האוויר ונסע במהירות גבוהה ולא סבירה ללא האטה בהגיעו לעקומה, אין אני רואה לנכון להסתייג מהמסקנה כי התאונה אירעה בשל רשלנותו של הנאשם, וזו בלבד.

ובסוגיה זו, במקרה בו הועלתה ע"י ההגנה טענה דומה, כבר הכריע ביהמ"ש **בע"פ(מחוזי ב"ש) 11941-12-13 ניסים אבו ג'אנם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02.04.2014)** כי:

"עוד יש לציין, כי חרף התקלה שבאי העברת הצמיגים לבדיקת מומחה, הרי שאין אני רואה פגם במסקנת בית המשפט כי התאונה אירעה בשל רשלנות המערער ולא בשל כשל מכני כלשהו, נוכח מכלול הראיות, ובכללן, דברי המערער עצמו כי לא חש בכל תקלה ברכב או בצמיגיו; הבדיקה החיצונית שנערכה על ידי הבוחן; הסימנים על הכביש; ועדויות הנוסעים לגבי נסיבות הנהיגה עובר לתאונה ...".

לאור האמור לעיל, דוחה אני את טענת הנאשם לפיו סטייתו מנתיב הנסיעה אירעה בשל כשל בצמיג, כפי שעולה ממסקנות ועדות הבוחן, עדות הנאשם, מהירות נסיעת הנאשם ביחס לתנאי הדרך ותנאי מזג האוויר.

יותר מכך, ניתן גם לקבוע את אחריותו של הנאשם לתאונה על פי **'כלל הדרך'**, משאין דרכו של רכב לסטות מנתיבו, אלמלא התרשל הנאשם בנהיגתו, או אם הוכחה סיבה אובייקטיבית לסטייה שלא הייתה בשליטתו. בעניין זה, נקבע כאמור לעיל, כי לא הוכח כי סטיית הרכב נגרמה בשל תקלה באחת ממערכות הרכב או באחד מצמיגי הרכב. הנאשם עצמו טען בהודעתו במשטרה ובעדותו, כי לא חש בכל תקלה במערכות הרכב, ואף העיד כי לא חש בדבר חריג טרם נסיעתו והעיד כי התאונה התרחשה בשל תנאי מזג האוויר והעובדה לפיה לא התאים עצמו לתנאי הדרך, ולהבדיל מכך, זו לא אירעה בשל תקלה מכאנית שהייתה את הרכב, כדברי הבוחן.

יחד עם זאת, אף אם נפליג בדמיונו ונרחיק לכת שלא לצורך ונסיק כי אירע כשל בצמיג הנאשם טרם קרות התאונה כטענתו, הרי שלאור מכלול הראיות דלעיל שהוצגו לגבי אופן נהיגתו של הנאשם עובר לתאונה כגון

מהירות נסיעתו, לא די בהוכחת הכשל הפתאומי בצמיג כדי לקבוע שהנאשם עמד בנטל שהועבר אליו מכח "כלל הדרך" דלעיל, שכן הנאשם נהג כאמור באופן חסר אחריות, במהירות גבוהה ולא סבירה ותוך התעלמות מתנאי מזג האוויר הגשום ותנאי הדרך, היינו כביש רטוב וסכנת החלקה.

מה עוד, הגם שבהקשר זה, נקבע **בע"פ 84/85 ליכטנשטיין נ. מדינת ישראל, פ"ד מ(3) 141** (להלן: "**פרשת ליכטנשטיין**") במסגרתו נדון מקרה דומה ונקבע, כי גם אם הנאשם לא יכול היה לצפות את הכשל בצמיג, היה עליו לצפות שאם יקרה אירוע מסכן כלשהו, שניסיון החיים מלמד שעשוי לקרות במהלך הנהיגה, כגון תקר, הרי שבמהירות הגבוהה בה נהג, הוא עשוי לאבד שליטה ברכב.

על סמך זאת, ובמקרה אחר, אישר ביהמ"ש המחוזי **בע"פ (מחוזי ב"ש) 40402-10-15 עמר עמור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.01.2016)** את קביעת ביהמ"ש קמא ודחה את ערעור הנאשם ולפיו בנסיבות דומות, על אף הכשל בצמיג, הוכחה אחריותו של המערער לתאונה, שכן הוא לא נהג באופן המצופה מנהג מן הישוב, על מנת לקדם פני סכנה אפשרית, בהגיעו לעקומה שמאלה בכביש רטוב.

דהיינו, גם אם היה מוכח שהכשל בצמיג אירע בסמוך לפני התאונה, לא היה בכך כדי להפחית מאחריות הנאשם בתאונה זו. כפי שנקבע בפרשת ליכטנשטיין, ואשר נסיבותיו וקביעותיו יפות לענייננו, הרי שבנסיבות דנן, עצם קיומו של כשל מסוג זה, אין די בו כדי לפטור את הנאשם מאחריות לתאונה, כאשר נהיגתו הרשלנית בעת התאונה ובסמוך לפניה, במהירות גבוהה, תוך התעלמות מתנאי הדרך, ובהם תוואי הדרך ותנאי מזג האוויר שהצריכו רמת זהירות מוגברת מפני החלקה ואיבוד שליטה על הרכב, ולאור אופן קרות התאונה, תוך סטיה מנתיב הנסיעה, לתוך הנתיב הנגדי, מוכיחים לכשעצמם כי נהיגתו הרשלנית של הנאשם גרמה לתאונה, וזו בלבד.

7. **לפיכך, ולאור כל האמור לעיל, מצאתי את הנאשם כמי שביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום והריני מרשיעו בעבירות אלו.**

ניתנה והודעה היום ח' חשוון תשע"ז, 09/11/2016 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר , שופט בכיר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 6

נדחה לשמיעת טיעונים לעונש ליום 11.12.16 שעה 10.00.

ניתנה והודעה היום ח' חשוון תשע"ז, 09/11/2016 במעמד הנוכחים.

יעקב בכר , שופט בכיר